

вашето сърце, нахранете вашия умъ, нахранете и вашия духъ. И като се нахраните така, ще ви кажа, че сте много умни, че сте усвоили Христовото учение и че ще придобиете вѣченъ животъ, понеже знаете какъ да се съедините съ Бога.

Азъ поставямъ този въпросъ на опитна почва, говоря ви за нѣща, които разбирамъ, за нѣща, които самъ съмъ опиталъ. Единственото нѣщо, което ви спѣва, то е че се колебаете, философствувате: „Какъ стои тази работа“. Когато става дума за практическия животъ, философия нѣма. Повикали сте една жена да ви научи да предете и тъчете; „Ама не мога“. — „Ще можешъ“; най-напрѣдъ нѣма да стане туй както трѣбва, но постепенно, отъ день на день, слѣдъ седмица, слѣдъ мѣсець, вашата прежда ще стане по-тънка; слѣдъ туй ще се научите какъ да насновавате; подиръ това ще доде и самото тъкане. Не мислете, че всичко изеднѣжъ ще трѣгне по медъ и масло; ще имате спънки, но, ако постоянствувате, ще се научите. Първиятъ вашъ опитъ нека бжде слѣдното: постарайте се за една-двѣ минути да държите вашия умъ свободенъ, да не мислите за обикновенитѣ изтъркани нѣща на ежедневиия животъ. Вие казвате: „Азъ спрѣхъ да мисля, не мисля за нищо“, ама прѣзъ ума ви минава баба ви, дѣцата ви, кокошки, волове, дърва, камъни, и вие мислите, че сте свободни. Въ вашия умъ сжществува цѣлъ хаосъ — тамъ сж: баба ви, майка ви, дѣцата ви — всички. Кажете най-сетнѣ: „Азъ искамъ да бжда свободенъ, днесъ ще мисля за Господа — великата любовъ на живота, всички вѣнъ въ двора, вие тукъ ще играете и ще ме оставите свободенъ, понеже имамъ много